

## Cuprins

Prefață .....	7
---------------	---

### I. Muzică pentru cameleoni

Unu. <i>Muzică pentru cameleoni</i> .....	19
Doi. <i>Domnul Jones</i> .....	30
Trei. <i>O lampă la o fereastră</i> .....	33
Patru. <i>Mojave</i> .....	38
Cinci. <i>Ospitalitate</i> .....	64
Șase. <i>Fascinație</i> .....	72

### II. Cioplitorul de sicrie

Cioplitorul de sicrie. <i>O relatare nonfictivă a unei crime americane</i> .....	91
--	----

### III. Portrete conversaționale

Unu. <i>O zi de muncă</i> .....	185
Doi. <i>Unui necunoscut</i> .....	206
Trei. <i>Grădini ascunse</i> .....	223
Patru. <i>Nesăbuintă</i> .....	240
Cinci. <i>Așa a fost să fie</i> .....	257
Șase. <i>Un copil frumos</i> .....	271
Șapte. <i>Frământări nocturne sau cum fac sex frații siamezi</i> .....	292

Apoi am avut doi ani de secetă, ceea ce a dus la escaladarea situației. Fermierii a căror supraviețuire depindea de Fratele cel Mare și Fratele cel Mic au iscat un război infernal. Seceta îi lovise crunt; pierduseră o mulțime de vite, iar acum ieșiseră la atac în forță, cerându-și partea din Râul Albastru.

În sfârșit, consiliul local a hotărât înființarea unei comisii speciale care să rezolve problema. Habar n-am cum au fost aleși membrii comisiei. Cert e că eu n-aveam nici un fel de calificare; țin minte că bătrânul judecător Hatfield – s-a pensionat acum, stă în Arizona – m-a sunat și m-a întrebat dacă accept. Asta a fost tot. Am avut prima întrunire în sala de ședințe a tribunalului, în ianuarie 1970. Ceilalți membri ai comisiei erau Clem Anderson, George și Amelia Roberts, doctorul Parsons, Baxterii, Tom Henry și Oliver Jaeger...

JAKE (către mine): Jaeger. Ți-a dirigitel pe poște. Un nenorocit nebun de legat.

ADDIE: De fapt, nu-i nebun. Spui asta doar pentru că...

JAKE: Pentru că e nebun de-a binelea.

(Addie a pierdut șirul. A privit îndelung la paharul ei de vin, a dat să-l umple din nou, dar a găsit sticla goală; apoi a scos dintr-o mică poșetă, cuibărită convenabil în poala ei, o cutiuță frumoasă din argint plină cu pastile albastre – Valium; a înghițit una cu o gură de apă. Și Jake zicea că Addie nu e o femeie nervoasă?)

TC: Cine-i Henry?

JAKE: Alt țicnit. Mai țicnit decât Oliver Jaeger. Are o benzinărie.

ADDIE : Da, am fost nouă cu totul. Ne-am întâlnit o dată pe săptămână timp de vreo două luni. Ambele părți, cei care erau pentru și cei care erau împotriva, au trimis experți ca să depună mărturie. Mulți fermieri au venit personal să discute cu noi, să-și prezinte fiecare cazul.

Dar nu și domnul Quinn. Nu și Bob Quinn – n-am auzit o vorbă din partea lui, chiar dacă, fiind proprietarul ranch-ului B.Q., el ar fi avut cel mai mult de pierdut dacă „i-am“ fi deviat râul. E prea mare și tare ca să se deranjeze pentru noi și pentru mica noastră comisie stupidă, mi-am zis. Bob Quinn e ocupat să stea de vorbă cu guvernatorul, cu kongresmenii, cu senatorii. Își închipuie că-i are pe toți băieții ăștia la degetul mic. Așa că nu conta ce decizie luam. Prietenii lui, marii granguri, aveau să se opună.

Dar nu așa au stat lucrurile. Am votat ca Râul Albastru să fie deviat exact în punctul unde intra pe domeniul lui Quinn; desigur, asta nu însemna că el rămânea fără râu – pur și simplu n-avea să mai dețină partea leului pe care o avusese dintotdeauna.

Decizia ar fi fost unanimă dacă Tom Henry n-ar fi votat împotriva. Ai dreptate, Jake. Tom Henry e țicnit. Așa că s-a votat opt contra unu. Și s-a dovedit a fi o decizie atât de populară, un verdict care chiar nu făcea rău nimănui, dar aducea beneficii multora, încât amicii politicieni ai lui Quinn nu prea au avut ce face; asta dacă țineau la funcțiile lor.

La câteva zile după vot am dat nas în nas cu Bob Quinn la poștă. A făcut un ditamai cercul, scoțându-și pălăria, zâmbind, interesându-se de sănătatea mea. Nu că m-aș fi așteptat să mă

scuipe; totuși, niciodată nu mă tratase cu atâta politețe. Nimeni n-ar fi bănuț cã e ranchiunos. Ranchiunos? Ce nebunie!

TC: Cum arată domnul Quinn?

JAKE: *Sã nu-i spui!*

ADDIE: De ce?

JAKE: Uite așa.

(Ridicându-se în picioare, s-a apropiat de șemineu și a oferit flăcãrilor ceea ce rămãsesse din trabucul lui. A rãmas acolo cu spatele la foc, cu picioarele ușor depãrtate, cu brațele încrucișate: niciodatã nu-l considerasem pe Jake vanitos, dar era evident cã poza puțin – încercând, cu succes, sã parã atrãgãtor. Am rãs.)

Ei?

TC: Acum e un roman de Jane Austen. În romanele ei, niște gentlemen sexy își încãlzesc tot timpul dosul la foc.

ADDIE (rãzând): O, Jake, așa-i! Așa-i!

JAKE: Nu citesc niciodatã literaturã scrisã de femei. Nici n-am citit vreodatã. Și nici nu voi citi.

ADDIE: Numai pentru asta, o sã mai deschid o sticlã de vin și o s-o beau toatã de una singurã.

(Jake s-a întors la masã și s-a așezat lângã Addie; i-a luat o mână în mâna lui și și-au împreunat degetele. Efectul asupra ei a fost jenant de vizibil – s-a îmbujorat la față, iar pete de roșeață i-au spuzit gâtul. Cât despre el, pãrea a nu fi conștient de ea și nici de ce făcea. Se uita mai degrabã la mine. Era ca și cum am fi fost doar noi doi.)

JAKE: Da, știu. Dupã ce-ai auzit ce-ai auzit, te gândești: ei, acuma cazul s-a rezolvat. Domnul Quinn e fãptașul.

Așa mi-am zis și eu. Anul trecut, după ce Addie mi-a spus ce ți-a spus și ție, am tăiat-o de-aici ca un urs cu un bondar în cur. M-am dus direct în oraș. Ziua Recunoștinței sau nu, chiar în seara aia am ținut o ședință cu tot Biroul. Le-am vorbit pe șleau – ăsta-i mobilul, ăsta-i omul. Nimeni n-a protestat, în afară de șef, care a zis: „Mai ușurel, Pepper. Omul pe care-l acuzi tu nu e un terchea-berchea. Și unde ți-e cazul? Astea-s numai speculații. Presupuneri“. Toată lumea a fost de acord cu el. Au întrebat: „Unde-s dovezile?“.

M-am înfuriat așa de rău c-am început să țip. Am zis: „De ce dracu' credeți c-am venit aici? Trebuie să tragem cu toții și să găsim dovezile. Știu că vinovatul e Quinn“. Șeful a zis: „Mă rog, eu aș avea grijă cui spun chestia asta. Doamne, din cauza ta putem fi dați afară cu toții“.

ADDIE: Aș vrea să-i fi făcut o poză lui Jake a doua zi, când s-a întors aici. Prin natura meseriei a trebuit să altoiesc la viața mea o grămadă de băieți, dar nici unul nu arăta așa trist ca tine, Jake.

JAKE: Nu prea eram vesel. ăsta-i adevărul.

Biroul m-a sprijinit; am început să cercetăm viața lui Robert Hawley Quinn de la zero. Dar a trebuit să călcăm ca pe ouă – pe șefu' îl lovise strechea de ziceai că e un condamnat în ziua execuției. Am vrut mandat să facem percheziție la B.Q. Ranch, în case, pe toată proprietatea. M-a refuzat. Nici măcar nu m-a lăsat să-l iau pe om la întrebări.

TC: Quinn știa că-l bănuiești?

JAKE (pufnind): S-a prins din prima. Careva dintre oamenii guvernatorului i-a vândut pontul. Poate chiar guvernatorul. Și chiar oamenii

noștri, din Birou, probabil că i-au spus și ei. N-am încredere în nimeni. În nimeni implicat în cazul ăsta.

ADDIE: Tot orașul a aflat cât ai zice pește.

JAKE: Din cauza lui Oliver Jaeger. Și a lui Tom Henry. Aici e vina mea. Pentru că făcuseră amândoi parte din comisia pentru râu, am simțit că e de datoria mea să le acord încredere, să le spun de datoria mea să le acord încredere, să le spun de Quinn, să-i previn în legătură cu sicriile. Au promis amândoi că vor păstra secretul. Ei bine, decât să le fi spus lor, mai bine convocam o adunare orășenească și țineam un discurs, că tot aia era.

ADDIE: La școală, unul dintre băieții mei a ridicat mâna și a spus: „Tăticu’ meu i-a zis lu’ mamă că v-a trimis cineva un sicriu, ca alea de la cimitir. Cică domnul Quinn a fost“. Iar eu i-am spus: „Vai, Bobby, tăticul tău nu face decât s-o necăjească pe mămică, să-i spună basme“.

JAKE: Unul dintre basmele lui Oliver Jaeger! Nenorocitul ăla a sunat toată creștinătatea. Și mai zici că nu e nebun?

ADDIE: Îl crezi nebun pentru că el te crede *pe tine* nebun. Crede sincer că te înșeli. Că persecuți un om nevinovat. (Tot cu ochii la Jake, dar adresându-mi-se mie) Oliver n-ar putea câștiga niciodată o întrecere, nici pentru farmec, nici pentru minte. Dar e un tip rațional – bârfitor, dar de treabă. E rudă cu familia Quinn; Bob Quinn e văr de-al doilea cu el. Asta poate explica violența opiniilor lui. Argumentul lui Oliver, care e împărtășit de mai toată lumea, e că și dac-ar exista o legătură între decizia Comitetului Râului Albastru și morțile care s-au întâmplat aici, de ce să-l arătăm cu degetul pe Bob Quinn? Nu e

singurul fermier de lângă Râul Albastru care s-ar fi putut simți nedreptățit. De ce nu Walter Forbes? Jim Johanssen? Familia Throby. Familia Miller. Familia Riley. De ce să ne cășuneze pe Bob Quinn? Care sunt circumstanțele speciale care-l arată pe el cu degetul?

JAKE: El a făcut-o.

ADDIE: Da, așa e. Știm asta. Dar nu poți dovedi nici măcar că el a cumpărat șerpil-cu-clopoței. Și chiar dac-ai putea...

JAKE: Aș bea un whisky.

ADDIE: S-a făcut, domnule. Mai vrea cineva?

JAKE (după ce Addie a ieșit cu această însărcinare): Are dreptate. Nu putem dovedi că a cumpărat șerpil, chiar dacă știm sigur că așa e. Vezi tu, m-am prins de la bun început că șerpil ăia proveneau dintr-o sursă specializată; crescători care-i țin pentru venin și îl vând laboratoarelor medicale. Cei mai mari furnizori sunt în Florida și Texas, dar există crescătorii de șerpil în toată țara. În ultimii câțiva ani am cerut informații de la aproape toate – și niciodată n-am primit nici măcar un singur răspuns.

Dar în inima mea știam că șerpil ăia cu clopoței veneau de la Lone Star State. Doar era logic – de ce să se ducă omul tocmai până-n Florida când putea găsi ce căuta mai mult sau mai puțin prin vecini? Ei bine, imediat ce Quinn a intrat în peisaj, am hotărât să atac problema șerpilor – o problemă pe care nu ne concentraserăm niciodată atât cât ar fi trebuit, mai ales pentru că necesita o anchetă personală și cheltuieli de deplasare. Când vine vorba să scoți bani de la șefu' – ce dracu', e mai ușor să spargi alune cu niște dinți cumpărați din comerț. Dar îl știam pe tipul ăsta, detectiv veteran la Biroul din Texas;